

Maade skulde tro at bringe en Enefte, som ellers vilde stemme imod, at Vilja fik Indfødsret, til at stemme i modsat Retning, er en ganske ubegribelig Naivitet. Jeg mener overhovedet, at Anvendelsen af den Slags Sætninger som: den Kluge giver efter, kan saa let blive til Frafer. De kunne engang imellem i et høitideligt Dieblit ved virkelig store Spørgsmaal faae Betydning, naar de bæres af en større Stemning, men naar de anvendes paa Spørgsmaal som det foreliggende, blive de rent komiske, for ikke at bruge et værre Udtryk.

Clausager: I Anledning af den høitærede Ministers Udtalelse om, at de to af Byraadets fem Medlemmer have sagt bestemt; Nei, de vilde ikke anbefale Vilja, maa jeg fremdeles nedlægge Paastand paa, at hvad de kunne have sagt under de Forhandlinger, der gik forud for Afstemningen, ingen Betydning faaer. Det er Afstemningen, der for mig er afgjørende. Med Hensyn til andre Sager, der behandles enten i Byraadet eller for en hvilken som helst anden Autoritet, er det dog i Virkeligheden ligesaa lidt de forudgaaende Udtalelser, der komme til at spille nogen Rolle tilsidst, men det er selve Afstemningerne, der ere det Afgjørende. Det vilde f. Ex. være besynderligt, om man, naar Talsen var om Rigsdagen, gav sig til at slaa op i Tidenden og finde Udtalelser fra En eller Anden for at lægge det eller det til Grund, naar dog hans Afstemning enten er gaaet i modsat Retning eller slet ikke forelaa. Vil nogetsomhelst Medlem af en Forsamling gjøre sin absolute, positive Ret gjældende, har han at afgive sin Stemme, uden det har hans Argumentation saagodt som slet intet for mig at betyde, og da de to ærede Medlemmer af Byraadet ikke have fundet sig besviede til at afgive deres Stemme, kan jeg ikke faae Andet i mit Hoved, saa kan jeg næsten ikke forstaa Andet, end at det er en mærkelig Fortolkning den, som siger, at To mod En ikke er en positiv Befaling. Den høitærede Minister kom ogsaa tilbage til, at de to Medlemmer, som vare komne tilstede ud over de fem, nemlig i Mødet den 29de December, ligeledes udtrykkelig erklærede, at de ikke vilde give Vilja en Befaling, men der er jo det Mærkelige, at en af dem, jeg før havde nævnt, havde underskrevet en privat Befaling endogsaa som første Mand; kan saa i Grunden Noget forstaa, at han i Byraadet er kommen til den Anskuelse, at der vilde han ikke være med til at anbefale ham. Men enten nu det Ene eller det Andet har ligget til Grund for hans forandrede Standpunkt, faaer det heller ingen Betyd-

ning, da Byraadet blev enigt om, at det skulde have sit Forblivende ved den Afgjørelse, som er foretagen den 15de Juni. Saa er det gjentagende Gange nævnt, at for at komme i Betragtning til at faae Indfødsret maatte enhver Ansøger være forsynet med en positiv Befaling fra Byraadet i Henhold til Indrigsministerens Cirkulære, jeg tror, det var af Juni 1879. Det er ganske vist, at Cirkulæret forlanger, at der skal foreligge Oplysninger om forskjellige Ting, deriblandt ogsaa om, hvorvidt Vedkommende har en Befaling fra Byraadet eller en anden Autoritet, men det fremgaar dog temmelig tydeligt af Betænkningen, der er afgiven af Udvalget i det andet Ting, at disse Grunde, eller rettere sagt disse Befalinger, ikke have været saa aldeles positive for Alle og Enhver. Der har været forskellige Tilfælde, hvor det endogsaa har indskrænket sig til, at Borgmesteren har afgivet den Erklæring, at der intet Ufordelagtigt var ham bekendt om Vedkommende eller ialtfald ikke Politiet bekendt, at han har ført noget uædeligt Liv eller saa omtrent. Det vil altsaa ses, at der kan være forskellige Former for disse Befalinger, og selv om Byraadet ikke finder sig besvøiet til at give en Mand en Befaling, enten fordi det savner tilstrækkelig Kjendskab til ham, eller fordi der maasse kan være et eller flere af de mest indflydelsesrige Medlemmer, som have noget Privat eller Personligt udestaaende med en saadan Mand, skulde det saa forhindre Rigsdagen fra at give Manden den Indfødsret, han ansøger om, ialtfald naar et Antal Medborgere, som maa antages at være tilstrækkelig godt bekendte med Mandens Vandel og Opførsel erklære ham værdig til at faae Indfødsret. En saadan Erklæring foreligger jo her ovenkjøbet fra omtrent 50 af Nykjøbings Borgere, og deres Paalidelighed og Troværdighed er endogsaa attesteret af Sognepræsten Provst Pousaing, saa synes jeg virkelig, der er tilstrækkelig Modvægt mod denne noget mærkelige Bestyrling, som den ærede Borgmester har søgt at udslynge og fastholde mod vedkommende Mand. Det er min Betragtning, at Rigsdagen i det Hele taget er berettiget til at tage Skjøns hensyn. Den følger sædvanmæssig de engang vedtagne Regler, men der er ikke noget Særligt til Hinder for — og det har ogsaa viist sig ved saamange Leiligheder — at man kan gjøre Undtagelser fra Reglen, naar man finder, at der er tilstrækkelig Besvøelse og Anledning dertil. Jeg formener, at der her netop i dette Tilfælde er Anledning dertil paa Grund af den Maade, hvorpaa vedkommende Mand er bleven behandlet. Det er heldigvis ikke ofte,